

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. K.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, č. j. JMK 75716/2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2018, č. j. 30 A 112/2016 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 19. 2. 2016, č. j. ODSČ-91651/15-20, sp. zn. ODSČ-91651/15-HEV/V (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žalobce spáchal správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, registrační značky X (dále jen „vozidlo“) nezajistil, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

[2] Dle prvoinstančního rozhodnutí bylo „*porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Skořepka 5 v Brně dne 3. 4. 2014 v 12.10 hodin*“. Za správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 13. 7. 2016 u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, obsáhle namítal prekluzi odpovědnosti za správní delikt, resp. nesprávné posouzení této právní otázky krajským soudem v řízení o žalobě, jelikož v mezidobí došlo ke změně právní úpravy, kterou byl krajský soud povinen reflektovat z úřední povinnosti. Bylo nutné subsidiárně vycházet z nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“), a užít na projednávanou věc § 29 písm. a), § 30 písm. a) a § 31 odst. 1 nového zákona o přestupcích. Pokud by bylo použito této právní úpravy, byla dne 4. 4. 2015 již odpovědnost za přestupek zaniklá, jelikož prvoinstanční správní orgán zahájil řízení až dne 20. 1. 2016.

[5] Dle nového zákona o přestupcích by tedy dle stěžovatele došlo k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek s ohledem na nutnost aplikace prekluzivní doby v něm vyjádřené. Jde tedy nepochybně o pro stěžovatele příznivější situaci. Dle názoru stěžovatele přitom není možné vycházet z přechodného ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, neboť právní norma v něm obsažená je protiústavní, konkrétně v rozporu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Namítá, že stanoví-li právní norma ústavního zákona, že trestnost činu se posuzuje dle pozdějšího zákona, je-li pro pachatele příznivější, není možné vyloučit toto pravidlo zákonem, tj. podústavním předpisem. Stěžovatel měl přitom právo, v souladu s § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích, být potrestán za takový přestupek (delikt), který je z hlediska právní úpravy pro něj příznivější.

[6] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku řádného sdělení obvinění a vad výroku prvoinstančního rozhodnutí, čímž měl aprobovat nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost jeho výroku. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, a usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, stěžovatel namítá, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí, ani z oznámení o zahájení řízení, nelze zjistit, v čem mělo spočívat jednání stěžovatele, a proč bylo protiprávní. Není zřejmé, zda se mělo jednat o zastavení nebo stání. Pojem zaměnitelnosti skutku nelze vykládat pouze tak, aby jedno

jednání stěžovatele nebylo zaměněno s jiným jednáním (ke kterému došlo v jiný čas či jinde), ale též tak, aby jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním, které např. není protiprávní. Popis jednání spočívající v tvrzení o neoprávněném zastavení nebo stání neumožňuje přezkoumat, zda jednání vskutku porušuje § 4 písm. c) zákona o silničním provozu; prvoinstanční rozhodnutí tak není přezkoumatelné. Nelze totiž porušit pouze § 4 písm. c) zákon o silničním provozu, ten vždy bude porušen teprve porušením jiné právní normy (typicky dopravní značky).

[7] Podle názoru stěžovatele krajský soud aproboval rozhodnutí, jehož skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Dle odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jednání řidiče spočívalo v porušení dopravní značky B 29 „zákaz stání“, to však nebylo prokázáno. Nebylo prokázáno, že by stěžovatel v daném místě stál dobu delší, než která je nezbytná pro naložení a vyložení nákladu. Z podkladů ve spise pak není vůbec patrné, že by řidič vozidla stál v působnosti dopravní značky B 29. Z fotografií, ani z provedeného dokazování, se nepodává, že by se nacházela právě v ulici, ve které mělo stát vozidlo. Fotografie ani netvoří žádný řetězec, ze kterého by bylo možné usoudit, že dopravní značka B 29 se nachází právě v ulici, ve které bylo vozidlo zaparkováno.

[8] Dle stěžovatele není pravdou, že by se z fotografií ve spise podávalo, že vozidlo na místě stálo deset minut. Z fotografií se podává, že policisté byli minutu u vozidla, a po devíti minutách vyfotili dopravní značku, která se nachází jinde. Zastavení v daném místě však protiprávní nebylo, jelikož nepředstavuje porušení dopravní značky B 29.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s názorem krajského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku. Argumentaci uvedenou v podané kasační stížnosti považuje za nedůvodnou, nepřípadnou a účelovou. Napadený rozsudek považuje za správný a vydaný zcela v souladu s příslušnými právními předpisy. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal. Co se týče namítané nezákonnosti v podobě prekluze odpovědnosti stěžovatele, tu v daném případě posoudil Nejvyšší správní soud následovně.

[12] Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

[13] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, *„[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“

[14] V posuzované věci je podstatné, že v době rozhodování správních orgánů (tedy v roce 2016) nový zákon o přestupcích ještě nenabyl účinnosti a zákon vymezující v dané věci skutkovou podstatu a sankci, tedy zákon o silničním provozu, nebyl relevantním způsobem novelizován. Proto se správní orgány nemohly zabývat jejich případnou aplikací. V době rozhodování krajského soudu již byl nový přestupkový zákon sice účinný a současně byl novelizován zákon o silničním provozu, stěžovatel však možné užití později účinného zákona v žalobě nenamítal. Krajský soud se proto touto otázkou *výslovně* nezabýval. Z judikatury plyne, že pouhá skutečnost, že krajský soud k otázce, kterou se musí z úřední povinnosti zabývat, mlčí, neznamená bez dalšího nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017 - 32, dospěje-li soud k závěru, že později účinná právní úprava není pro pachatele příznivější, a není ji tedy třeba aplikovat, nemusí tuto svou úvahu sdělovat v odůvodnění rozhodnutí.

[15] V době mezi okamžikem spáchání správního deliktu stěžovatele a rozhodnutím krajského soudu existovaly v zásadě tři období účinnosti různých právních úprav. Tyto právní úpravy sice obsahovaly různou právní regulaci možného zániku odpovědnosti za naplnění skutkové podstaty podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, při jejich vzájemném posuzování z hlediska míry příznivosti pro pachatele však není možné z těchto různých právních úprav účelově vytrhovat jen některá jejich dílčí ustanovení. Jednotlivé zákonné právní úpravy (tj. „zákon“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod) účinné v daných obdobích musejí být vzájemně poměřovány jako celky, tedy včetně obsahů těch svých zákonných ustanovení, jež mají právní povahu přechodných ustanovení a která by se na projednávanou věc rovněž vztahovala.

[16] V období od spáchání správního deliktu stěžovatele do uplynutí dne 6. 11. 2014 bylo z hlediska možné prekluze odpovědnosti stěžovatele v nyní projednávané věci třeba na základě analogie zákona aplikovat § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy prekluzivní lhůtu 2 let (subjektivní lhůta) a 4 let (objektivní lhůta), (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 - 56, ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 As 223/2017 - 38, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 As 277/2017 - 26, ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017 - 40, ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 - 19, ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 290/2018 - 31 či ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 As 2/2018 - 42). Stěžovatel spáchal správní delikt dne 3. 4. 2014, prvoinstanční správní orgán zahájil řízení dne 20. 1. 2016 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 5. 2016. Je tedy zřejmé, že podle zákonné úpravy účinné v mezidobí od spáchání správního deliktu stěžovatelem do dne 6. 11. 2014 neuběhla ani subjektivní, ani objektivní

prekluzivní lhůta pro zánik odpovědnosti za tento delikt a odpovědnost stěžovatele v nyní projednávané věci v okamžiku nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nezanikla.

[17] V období ode dne 7. 11. 2014 do 30. 6. 2017 pak nabyla účinnosti právní úprava (novelizované znění § 125e odst. 5 *in fine* zákona o silničním provozu), podle níž by bylo z hlediska možné prekluze odpovědnosti v právě projednávané věci třeba (přímo) aplikovat rovněž § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy prekluzivní lhůtu 2 let (subjektivní lhůta) a 4 let (objektivní lhůta). Takováto pozdější právní úprava by tedy nevedla k výsledku, který by byl pro stěžovatele z hlediska prekluze jeho odpovědnosti příznivější, nýbrž stejný, a proto nemohla být ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod použita.

[18] V období po 1. 7. 2017 sice nabyla účinnosti právní úprava § 29 písm. a), § 30 písm. a) a § 31 odst. 1 nového zákona o přestupcích, avšak společně s právní úpravou obsaženou v § 112 odst. 2, která zní: „*Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Jelikož v právě projednávaném případě stěžovatel spáchal správní delikt dne 3. 4. 2014, odpovědnost stěžovatele za správní delikt by podle této pozdější právní úpravy nezanikla dříve, než by uplynula podle právní úpravy účinné dne 3. 4. 2014, podle níž činí prekluzivní lhůta odpovědnosti 2 roky (subjektivní lhůta) a 4 roky (objektivní lhůta). Ani takováto pozdější právní úprava by tedy nevedla k výsledku, který by byl pro stěžovatele z hlediska prekluze jeho odpovědnosti příznivější, nýbrž vlivem působení přechodného ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích stejný, a proto nemohla být ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod použita.

[19] Napadené rozhodnutí ani napadený rozsudek tedy v tomto ohledu nemohly být zatíženy vadou, která by způsobovala jejich nezákonnost. Stěžovatelem namítanou nemožnost užití § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích při vzájemném posuzování jednotlivých právních úprav z hlediska míry příznivosti z důvodu jeho rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod považuje Nejvyšší správní soud za nepřípadnou úvahu, jelikož toto ustanovení Listiny základních práv a svobod zakotvuje uplatnění výjimky ze zásady zákazu pravé retroaktivity výhradně ve vztahu k „pozdějšímu zákonu“, tj. ke všem částem pozdějšího zákona, resp. pozdější zákonné právní úpravy, nikoli tedy jen ve vztahu k těm účelově vytrženým částem pozdějšího zákona, které by snad mohly vést k pro pachatele příznivějšímu výsledku. O souladu tohoto přechodného ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích s ústavním pořádkem České republiky přitom nemá Nejvyšší správní soud pochyb, jelikož je považuje za výraz trestní politiky státu, resp. zákonodárce.

[20] Nad rámec stěžovatelovy stížní argumentace Nejvyšší správní soud dodává, že i ostatní právní úprava relevantní v posuzované věci – zejm. § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu – zůstala bez takové změny, která by snad mohla vést k pro stěžovatele příznivějšímu výsledku. Přijetím nové právní úpravy došlo pouze

k terminologické změně; § 125f zákona o silničním provozu již nehovoří o „právnické nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby i výše možné sankce. Ani zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich tedy nepřináší pro stěžovatele příznivější úpravu z hlediska konkrétního posouzení jeho viny a trestu.

[21] Nejvyšší správní soud proto považuje stížní argumentaci o prekluzi odpovědnosti za správní delikt, jež zpochybňuje posouzení této právní otázky krajským soudem, za nedůvodnou.

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a jeho jednotlivých částí a shledal, že vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých skutkových a právních okolností krajský soud vycházel, jak je vyhodnotil a jak je následně právně posoudil. Napadený rozsudek je srozumitelný, neboť krajský soud logickým a přezkoumatelným způsobem uvedl, jakými úvahami se řídil a k jakým dospěl závěrům. S těmito závěry ostatně stěžovatel polemizuje jako s nesprávnými.

III. A. Nezaměnitelnost skutku z hlediska výroku

[23] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku řádného sdělení obvinění a vad výroku prvoinstančního rozhodnutí, pojem zaměnitelnosti skutku nelze vykládat pouze tak, aby jedno jednání stěžovatele nebylo zaměněno s jiným jednáním (ke kterému došlo v jiný čas či jinde), ale též tak, aby jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním, které např. není protiprávní.

[24] Krajský soud se touto námitkou stěžovatele zabýval v bodech 34 a násl. odůvodnění napadeného rozsudku. Dospěl přitom k dílčímu závěru, že: „*[J]ak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci (v souladu se závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 - 33, dostupného na www.nssoud.cz) výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje, a byť v něm mohlo být vlastní vymezení způsobu spáchání přestupku podrobněji specifikováno, výrok v této podobě obstojí.*“ (...) „*V tomto směru pak nelze odhlížet od smyslu nároků či požadavků, které soudní judikatura klade na výrok rozhodnutí o správním deliktu, kterým je především požadavek na nezaměnitelnost popisu skutku se skutkem jiným. Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci stran vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro tentýž skutek (zásada ne bis in idem), vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně.*“

[25] Pokud stěžovatel odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, nelze přitom přehlížet, že toto usnesení vychází z dřívějšího usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, navazuje na ně a odpovídá na právní otázku důsledků neuvedení všech ustanovení právních předpisů, která zakládají porušenou právní normu

(zda musí správní orgán ve výrokové části rozhodnutí uvést nejen ustanovení odkazující, ale též ustanovení, na které je odkazováno). Dospěl přitom k závěru, že „*pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“

[26] Výtky, které stěžovatel uplatnil vůči formulaci výroku prvoinstančního rozhodnutí, se přitom netýkají situace neuvedení všech ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, nýbrž brojí proti konkrétnímu popisu skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Ve smyslu právě citovaného usnesení rozšířeného senátu má jasné vymezení skutku svůj účel, i coby pomocné hledisko, které v určitých případech může „*dovolit učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil*“, neklade však další požadavky na popis skutku nad rámec závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73.

[27] Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 přitom plyne, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, **aby nemohl být zaměněn s jiným**. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, **za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen**. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[28] Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše uvedená specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. např. rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 – 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 – 39). Nejvyšší správní soud ostatně ve své judikatuře vyhodnotil opakovaně takovéto určení místa deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 – 34, a tam citovanou judikaturu). Pouze ve skutkově zcela specifické situaci, kdy je sankcionováno neuhrazení stanovené ceny za parkování v ulici, kde vedle sebe existují jak zpoplatněná, tak i nezpoplatněná parkovací místa, musí být z výroku správního rozhodnutí patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je

zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou (rozsudek ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42). K tomu postačuje uvést úsek ulice, na kterém vozidlo stálo, a fakt, že stálo v místě, kde platil režim placeného parkování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 – 30). Pokud však celá ulice podléhá zpoplatněnému režimu, postačuje označení místa spáchání správního deliktu názvem ulice (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39).

[29] Měřítkem, kterým výrok prvoinstančního rozhodnutí nahlížel i krajský soud, je tedy zásadně jeho nezaměnitelnost, a to z hlediska postižení za něj při správním trestání. Nejde tedy o požadavek na jeho vymezení maximálně možným podrobným způsobem. Požadavek na nezaměnitelnost výroku totiž musí vyjadřovat zásadu *ne bis in idem* při správní trestání – eventuální zaměnitelnost se skutkem, který není vůbec trestný, pak nemůže dojít ke dvojímu postihu za tentýž skutek. V tomto ohledu pak nepříliš vhodně užitý legislativní výraz „neoprávněné zastavení nebo stání“ ve výroku prvoinstančního rozhodnutí však nepřipouští možnost dvojího postihu stěžovatele, pakliže mu v právě projednávaném případě bylo prokázáno pouze porušení povinností vyplývajících ze zákazové značky B 29 „zákaz stání“, a to v přesně vymezeném a prokázaném místě a čase.

[30] Nejvyšší správní soud proto považuje námitky týkající se vad výroku prvoinstančního rozhodnutí za nedůvodné.

III. B. Prokázání skutkového stavu

[31] Dle názoru stěžovatele krajský soud aproboval rozhodnutí, jehož skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. K námitce, že nebylo prokázáno, že by jednání řidiče spočívalo v porušení dopravní značky B 29 „zákaz stání“, lze uvést následující.

[32] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

[33] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015 – 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS (které stěžovatelem citovaný rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, překonalo), „*pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.*“ Účelem soudního řízení není v prvé řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěného skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 – 80).

[34] Rozpor, na který stěžovatel poukazuje, představuje zejména časová prodleva mezi pořízením fotografie zobrazující umístění dopravní značky B 29 „zákaz stání“ v ulici Skořepka v Brně a ostatními fotografiemi stojícího vozidla a jednak nevyloučení možnosti,

že by stěžovatel v daném místě stál dobu delší, než která je nezbytná pro naložení a vyložení nákladu.

[35] V reakci na tyto námitky je nad rámec hodnocení provedeného krajským soudem třeba uvést, že vyfocená dopravní značka B 29 „zákaz stání“ se nachází na počátku té pravé strany (ve směru jízdy) ulice Skořepka v Brně, při níž stálo vozidlo (Skořepka 5). Přitom se mezi počátkem působnosti vyfocené dopravní značky B 29 „zákaz stání“ a vozidlem nenachází žádná křižovatka a není z ní zřejmé ani žádné jiné svislé dopravní značení v místě její působnosti. I tato fotografie tedy tvoří ucelený důkazní řetězec s ostatními fotografiemi obsaženými ve správním spise prvoinstančního správního orgánu.

[36] Časový odstup desíti minut mezi pořízením první a poslední fotografie, na který stěžovatel poukazuje, pak podle Nejvyššího správního soudu bezděky odhaluje nedůvodnost jeho argumentace ohledně nevyvrácené možnosti, že vozidlo jen „zastavilo“ na dobu delší, než která je nezbytná pro naložení a vyložení nákladu. Ze správního spisu vedeného ve věci nevyplývá žádná indicie, že by z vozidla v mezidobí od 12:09 hod. do 12:19 hod. vystupovala jakákoli osoba či do něj nastupovala nebo že by snad docházelo k vykládání či nakládání jakéhokoli nákladu. Jak adekvátně podotkl krajský soud, stěžovateli nic nebránilo, aby na podporu takovéhoto svého tvrzení označil jakýkoli důkaz, což ovšem neučinil.

[37] Podklady založené ve spisu jsou přesvědčivým důkazem protiprávnosti jednání, zároveň neexistovaly žádné rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Fotodokumentace obsažená ve správním spise, ze které vycházely jak správní orgány, tak krajský soud, tedy podává ucelený řetězec důkazů o stavu věci. Nejvyšší správní soud proto považuje námitku zpochybňující správním orgánem řádně zjištěný skutkový stav za nedůvodnou.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[38] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[39] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2019

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu